

Wie zijn die jagers écht?

Marjolijn Veenstra

Toen ik mijn vorige column schreef over jagers, kreeg ik veel reacties. “Niet alle jagers zijn zo.” “Ik ken er die écht om dieren geven.” “Er zijn regels, er is jachtethiek.”

Feit: er zijn in Nederland zo’n 28.000 jagers. Natuurlijk zijn die niet allemaal hetzelfde. En ja, ik heb met jagers gesproken.

Maar er ontbreekt iets cruciaals: ik heb nog nooit meegemaakt dat een jager een collega-jager publiekelijk of privé aanspreekt op misstanden. Terwijl die misstanden er wél zijn en ze gigantisch veel dierenleed veroorzaken. Juist dat stilzwijgen maakt het pijnlijk.

Neem het verhaal dat ik onlangs hoorde over de ganzenjacht. Een gans wordt uit de lucht geschoten, halfdood, en stort neer in iemands tuin. Vol hagel. De bewoner probeert het dier nog te redden, neemt het in zijn armen... maar het sterft daar. In zijn tuin. In zijn armen. Het is geen abstract verhaal. Het is dichtbij. Het is rauw. Het is nu.

En dan de cijfers. Jaarlijks schieten die 28.000 jagers samen honderdduizenden dieren af. Maar hoeveel dieren raken “alleen maar” gewond en verdwijnen vervolgens, creperend, in bosjes en weilanden? Waar zijn die cijfers?

De publieke discussie gaat meestal over “schade” aan de landbouw, over “overlast” door ganzen. Maar waar is de discussie over het individuele dierenleed? Over de nasleep van een schot dat niet meteen dodelijk is? Dáár blijft het oorverdovend stil.

Als je dit soort verhalen hoort en als je dit soort cijfers ziet, dan vraag je je af: hebben we niet veel te lang weggekeken van dat onzichtbare leed? Niet alleen van wat er wordt afgeschoten, maar ook van wat achterblijft.

Niet alleen van wat er wordt gezegd, maar juist van wat er wordt verzwegen. Niet alleen van de knallen in het veld, maar ook van de stiltes erna...